

...

Konkrétně se jim to podařilo v západní Evropě, kde byla přesně za tímto účelem vytvořena španělská inkvizice. Rozhořely se ohně, na kterých sluhové „slitování“ upálili statisíce lidí zaživa, během tří století byly k upálení na hranici odsouzeny miliony lidí. Jedinou vinou většiny zaživa upálených byla jejich schopnost vidět, slyšet a vnímat o něco více, než ostatní. A pro inkvizitory nebylo důležité, zda jejich oběti upřímně věřily v Krista. Měli připravenou odpověď na jakoukoliv situaci.

Jestliže to byl dobrý Křesťan, poté byl pokoušen Luciferem a pro záchranu jeho nesmrtelné suše bylo třeba vrhnout jeho hříšné tělo do očištných plamenů. Protože jen oheň byl podle jejich názoru schopen vytrhnout zbloudilou duši ze spárů ďábla! A jestliže se v osobě projevil nějaký dar – to znamenalo, že ji svedl ďábel, ale když se tentýž dar objevil u služebníka církve, poté to bylo charisma a Bůh ukázal skrze tyto lidi svou sílu, aby mohli u druhých léčit tělo i duši. A služebníci církve s tímto charisma byli prohlášeni za svaté. Velmi zajímavá věc – pokud máte dar a sloužíte církvi, pak jste svatí, ale když máte tentýž dar a nepatříte k církvi, pak ďábel pokouší vaši duši...

Tak či onak, během poslední Noci Svaroga se sociální parazité rozhodli zničit všechny nositele genetických schopností, které dovolovaly vidět více, než si sociální parazité přáli. A takto to probíhalo nejen ve středověku a nejen pod nadvládou inkvizice. Militantní ateisté – bolševici – přesně stejnou cestou fyzicky ničili nositele genetických schopností vidět, slyšet a vnímat ostatní úrovně planety. Jediný rozdíl byl v tom, že bolševici neupalovali zaživa, namísto toho oběti střídali. Ačkoliv je mezi těmito metodami podstatný rozdíl, výsledek je stejný – fyzická eliminace nositelů určitých schopností. Náboženští fanatici a militantní ateisté ukázali ohledně otázky nositelů genetických schopností velmi zřetelnou shodu; je to tím, že obě skupiny byly služebníky těchtých pánů – kasty sociálních parazitů, která jen podle situace mění metody, ale vždy usilovala o jeden a tentýž cíl – zabránit lidem, aby „prohlédli“ a pochopili, že jsou ve skutečnosti kontrolováni kastou sociálních parazitů a jejich vědomí je ovlivňováno prostřednictvím speciálních psi-generátorů, umístěných na jiných úrovních naší planety...

* * *

Události 19. prosince 1989 dokázaly, že tyto psi-generátory měly přímý vliv na sociální uspořádání společnosti a změny, ke kterým došlo po jejich eliminaci, nebyly souhra náhod. Přesně tento den jsem zapnul televizi a uslyšel zprávy, že Rumunsko zůstalo jedinou zemí, věrnou myšlence socialismu!

S porozuměním souvislostí jsem začal hledat další psi-generátor a ... našel jsem jeden, který z nějakého důvodu unikl osudu ostatních a nebyl zničen během mého zásahu v září. Když porozumíte, co dělat a co od vašich akcí můžete očekávat, je to velmi odlišná situace. Se slovy „přuč s tím smetím.“ - jsem zničil poslední psi-generátor. Bohužel, později byli aktivovány další psi-generátory, ale v tu dobu to byl poslední aktivní psi-generátor, který pokrýval „socialistické“ evropské země.

Již jsem věděl, co bude po zničení generátoru následovat a řekl všem, kdo byli přítomni mé práci, jak dlouho bez něj socialistické Rumunsko zůstane „socialistické“. Vydrželo téměř... dva dny! Fakt, že Ceaușescu vytvořil tzv. armádu Ceaușescových „věrných“ mu v ničem nepomohl. Osobně vštěpoval sirotkům duch loajality. Vytvořil pro ně nejlepší životní podmínky, mnoho z nich se stalo zaměstnanci *Securitate* – rumunské tajné služby, ale ani to nezachránilo Ceaușescův socialistický režim od rychlého pádu. Nikdo z jeho „věrných“ ho nebránil. Nebyla prolita žádná krev, kromě krve Ceaușesca a jeho ženy!

Po třech dnech od zničení posledního psi-generátoru tohoto typu přestal Ceaușescův protilidský socialistický režim existovat – je to skutečně omračující, i když člověk ví, co se musí stát. Nebo pravděpodobně, protože to ví...

Ukázalo se, že můj neúmyslný zásah do politiky na 19. prosince 1987 vyústil v můj nový zásah se všemi přidruženými důsledky. Někdy se dějí skutečně zvláštní věci – zabýváte se něčím, co se

zdá velmi daleko od politiky, tak, že na to ani nepomyslíte, ale nakonec si vás to „najde“, a musíte se tomu postavit tváří v tvář.

Přesně za tímto účelem, aby se takoví jako já nedostali k zákulisí politiky a nezničili mechanismy potlačování a kontroly vytvořené na Midgard-Zemi, sociální parazité prováděli eliminaci nositelů těchto genetických vlastností a kvalit po celé tisíciletí. Jak se ukázalo v praxi, občas stačí jeden „šikovný člověk“ a dlouhotrvající systém zotročení lidstva se rozpadne v prach, a sebevědomí nejvyšší kasty sociálních parazitů je pošramoceno na dlouhou dobu.

Ukazuje se, že jeden člověk může dosáhnout velmi mnoho. A nikdy jsem nelitoval, že mi můj výzkum a vlastní vývoj přinesl porozumění skutečnému stavu věcí na naší planetě, a nikdy jsem nelitoval, že jsem v těchto věcech zasáhl. A jestliže poprvé byl můj zásah náhodný, podruhé a v dalších případech to byla má vědomá volba...

19. Záplata

Prosinec 1989 byl plný důležitých událostí. Koncem měsíce jsem dostatečně „dozrál“ pro první pokus o obnovu ozónové vrstvy. Na počátku stál nápad: proč nerozložit „špatné“ plyny v atmosféře a „nesložit“ ozónové molekuly ze vzniklých „cihliček“? Pod pojmem „špatné“ plyny rozumím ty, které se v atmosféře Midgard-Země objevily v důsledku „rozumné“ činnosti člověka.

Pro řešení problému jsem vyvinul následující dvoufázovou strategii: v první fázi bylo nutné rozbít „špatné“ molekuly v atmosféře. Druh fáze by byla syntéza molekul ozónu ze stavebního materiálu, který by vznikl rozložením „špatných“ molekul. Vypadalo to jako dobrý plán. Při jeho realizaci jsem použil trubičku naplněnou rtutí. Přišel jsem na to, že když jsem držel v ruce rtuťový teploměr, ačkoliv to bylo nepatrné množství rtuti, syntéza ozónu probíhala značně rychleji a ve značně větším množství. Proto jsem požádal mého přítele z Charkova, aby mi přinesl zaletovaný skleněný váleček se rtutí, který obsahoval více než jeden kilogram rtuti. Nikdy předtím jsem takové množství rtuti neviděl. Takže, vzal jsem tento váleček a začal pracovat. Několik lidí bylo svědky, mezi nimi i Vladimir Dmitrijevič Sergejev. Pozorovali proces obnovy ozónové vrstvy Midgard-Země na „vlastní oči“. Neviděli jen mne, jak něco tiše dělám s válcem naplněným rtutí v rukou, ale viděli také planetu, kolem níž se objevil „neobvyklý“ jev. Jak jsem působil, sledovali, jak se ozónová vrstva začíná zvětšovat, dokud nebyla kompletně obnovena.

Mé působení netrvalo déle než pět nebo deset minut. Vnější vzhledem se ve světě nezměnilo nic. Vše pokračovalo, jako by se nic nestalo. Zdálo se, jako by se nic neodehrálo. Bylo plně možné, že jsem neuspěl v dosažení ničeho – takový vývoj událostí nemohl být nikdy plně eliminován. Ale jak říká – za pokus se nic nedá! I kdyby nenastal žádný výsledek, znamenalo by to jediné – neuspěl jsem v nalezení správného postupu a musím pokračovat v hledání. Nicméně, člověk nemůže po takovém působení očekávat výsledky ihned. Je to jako léčení člověka: po působení je nutný nějaký čas na to, aby se člověk začal cítit zdravý. Tehdy jsem nevěděl, jak moc času zabere, aby se výsledky projeví na fyzické úrovni. Nikdy jsem nezkoušel používat svůj vliv v takovémto měřítku, v měřítku Midgard-Země. Ve skutečnosti jsem byl, spolu se všemi ostatními, pod vlivem *blokujícího generátoru**. Došel jsem k názoru, že zde pracovalo něco, co v mezích planety omezovalo lidské možnosti. Bylo to až tehdy, když se mi podařilo tento vliv překonat, kdy jsem zjistil, že mimo hranice Midgard-Země byly mé možnosti nepoměrně větší než ty, které jsem mohl používat tady.

Proto pro mne byla rychlost, s jakou se výsledky působení začaly ukazovat, příjemným překvapením. Má práce se odehrála v Moskvě, v oblasti Novo-Girejevo, a první příznak, který jsem zaznamenal, byly zprávy příští den, které ohlašovaly, že v Moskvě není žádný smog. Dokonce i vysvětlili „důvod“ tohoto neobvyklého stavu věcí. Vypadalo to, že smog zmizel jako důsledek akcí silniční policie, která prováděla velmi „organizované“ preventivní opatření pro eliminaci

* Viz článek „Poslední Noc Svaroga“

výfukových plynů! Ale zároveň s výfukovými plyny zmizelo všechno atmosférické znečištění pocházející od průmyslu v hlavním městě, včetně oxidu uhelnatého a mnoha dalších věcí. Nemohl jsem si představit směšnější vysvětlení. Proč bylo třeba propagovat průhlednou hloupost, když byla příčina události neznámá? Nemohli to jednoduše ohlásit bez absurdních poznámek?

Někdo by mohl říct, že mé vlastní komentáře jsou ještě absurdnější, ale nedělejme předčasné závěry. Ve skutečnosti, rozložení „špatných“ atmosférických plynů bylo první fází řešení problému ozónové vrstvy a navzdory faktu, že to zní skeptikům absurdně, stalo se to. Musel jsem jen počkat na zprávy ohlašující obnovení ozónu, což by znamenalo úspěšnou realizaci druhé fáze mého vlivového programu.

Brzy jsem uslyšel ze zpráv jinou informaci - o enormních masách ozónu v atmosféře. Jak se tam dostaly, nebylo známo. Tentokrát přítomnost obrovského množství nového ozónu v atmosféře planety nebyla spojována s „výjimečnou“ prací policistů. Pravděpodobně se jim mezi těmito fenomény nepodařilo najít spojovací článek.

Spojovací článek existoval, nicméně ne s dopravní policií, ale s programem, který jsem se během působení pokusil instalovat. A poté se v masmédiích objevilo několik článků o zmizení ozónové díry nad Antarktidou!

* * *

Měl jsem dubnové číslo (1990) sovětského magazínu „Mladý technik“, kde bylo psáno, že ozónová díra nad Antarktidou zmizela beze stopy! Napsali, že příroda sama našla jednoduché a rychlé řešení problému, který hrozil zničením lidstva a života na povrchu planety obecně! Někdy je velmi zajímavé číst si závěry některých vědeckých „expertů“. Přinutí jednoho se velmi divit. Vedoucí časopis pro děti a mládež - „Mladý technik“ 4/1990 – informoval zvědavé náctileté o důvodech zmizení ozónové díry, dávajíc následující vysvětlení. Podle „expertů“ to bylo výsledkem zvýšené aktivity slunce, kdy byl kyslík v atmosféře ionizován a objevil se ozón, který jsme tak nutně potřebovali. Vysvětlení ve své absurditě úžasné!

Můžeme jistě předpokládat, že novináři něco popletli, jak to často dělají, ale nejpravděpodobněji se toto vysvětlení objevilo, protože jim nějakí „experti“ sdělili své „jasné“ vysvětlení jevu. A jestliže tito „experti“ později proti článku neprotestovali, znamená to, že je novináři uchopili správně. Pojďme trochu prozkoumat, co stojí za jejich názory. Možná mají nakonec pravdu?!

Rok 1989 nebyl rokem zvýšené sluneční aktivity, jak tito „experti“ prohlašují. Pojďme tento předpoklad ověřit. Slunce má jedenáctiletý cyklus aktivity, který byl v roce 1990 téměř na svém cyklickém minimu. Existují také lokální výkyvy sluneční aktivity, dokonce i při cyklickém minimu. Jeden lokální výkyv nastal v polovině roku 1989, a další – začátkem roku 1991. Ale obnovení ozónové vrstvy nastalo počátkem roku 1990 – téměř přesně uprostřed mezi těmito dvěma výkyvy. To je jedna kontradikce v jejich vysvětlení, ale ne poslední a nejdůležitější.

Proč se ozón objevil až s půlročním zpožděním po lokálním maximu sluneční aktivity z poloviny roku 1989? Z nějakých důvodů se „experti“ zdráhají na tuto otázku odpovědět. Ozónová díra zmizela přesně mezi dvěma lokálními maximy sluneční aktivity v letech 1989 a 1991. Dané vysvětlení obsahuje nesmyslů víc. Pokud vezmeme vysvětlení „expertů“ jako pravdivé, znamenalo by to, že aktivita slunce za rok 1989 byla přesně stejná, jako suma sluneční aktivity za dobu 1.33 miliardy let. Během této doby nastalo 120 909 091 jedenáctiletých slunečních cyklů. Podobně, během periody čtyř miliard let, která bylo nutná na zformování ozónové vrstvy Midgard-Země do stavu, v jakém se nacházela v roce 1960, nastalo 362 727 273 cyklů.

Rád bych připomněl, že ozónová vrstva na Antarktidou se objevila jako výsledek „rozumných“ aktivit člověka, kdy byla síla ozónové vrstvy planety zmenšena o 30%! Vystává následující otázka: proč trvalo přírodě více než miliardu let vytvořit 30% ozónové vrstvy, část, kterou člověk zničil během třiceti let své aktivity? A během této doby proběhlo 120 909 091 jedenáctiletých slunečních cyklů.

Jakým způsobem se výkyv sluneční aktivity v roce 1989 lišil od jakýchkoliv jiných výkyvů,

kteří nastaly během periody 1.3 miliardy let?! „Expertí“ na tuto otázku nejsou schopni odpovědět – z velmi zřejmých důvodů preferují tuto otázku raději vůbec nepokládat. Pokud předpokládáme, že během lokálního slunečního maxima v roce 1989 a během všech ostatních podobných maxim během periody 1.3 miliardy let, neboli během 120 909 091 cyklů, nastala stejná situace, potom by to znamenalo, že se slunce v roce 1989 stalo supernovou, se všemi nevyhnutelnými důsledky. Nicméně, v roce 1989 se naše slunce nestalo supernovou, což znamená, že tato verze není nadále platná. Je zde i další důvod, proč toto vysvětlení pozbývá platnosti.

Pointa je v tom, že intenzita slunečního záření je s každým zvýšením aktivity zvýšena, a to i včetně „tvrdého“ záření. Toto vyústí v to, že atmosférický kyslík je ionizován, jinými slovy atomy kyslíku se stanou ionty. A ionty kyslíku **neformují** molekuly ozónu (molekuly ozónu sestávají ze tří atomů kyslíku)! Tedy, během maxima sluneční aktivity nemůže jakákoliv syntéza ozónu nastat, právě naopak – výsledkem ionizace je pozorován úbytek molekul kyslíku a ozónu! Takže, ať se na to podíváte z kterékoliv strany, vysvětlení „expertů“ není nic než kompletní absurdita.

Jistě, oni o mých akcích vědět nemohli. A kdyby někdo věděl, nepřijal by to, protože má verze událostí byla jednoduše mimo diskusi. Bylo pro ně vcelku nemožné o tomto druhu přístupu i jen uvažovat, proto dali přednost naprosté absurditě, pokud to byla pseudo-vědecká absurdita. Později se ve vědeckých kruzích stalo „špatným zvykem“ o ozónové díře vůbec mluvit. Nu, to nechám na jejich svědomí.

* * *

Nebylo pro mne důležité, co si o tomto všem „expertí“ mysleli, pokud si vůbec něco mysleli. Pro mne bylo nejdůležitější, že byl můj pokus úspěšný. Následoval jsem vlastní cestu a od nikoho neočekával vděčnost a uznání, od vědců nebo od lidstva, které jsem zachránil, jakkoliv hlasitě a troufale to může znít. Chtěl jsem najít řešení problému a našel ho! A toto bylo mou odměnou. Ale koncem prosince 1989 jsem si stále nebyl jist, zda jsem uspěl. Existovaly pouze první zprávy, že se moskevské ovzduší vyčistilo od smogu a zplodin. To mi indikovalo, že jsem přinejmenším uspěl v úloze rozložení škodlivin v ovzduší. Když jsem se o tom dozvěděl, ihned jsem dostal jiný nápad. Přemýšlel jsem, proč nepoužít tento princip a nerozložit radioaktivní zamoření způsobené černobylskou katastrofou?

Opět připomínám, že vesmírní přátelé, kteří na můj apel přijeli, rozložili pouze plutonium v sarkofágu čtvrtého reaktoru, a když jsem se jich zeptal, proč nevyřešili celý problém, jejich odpověď byla, že udělali to, s čím by si naše civilizace nebyla schopna poradit, ale zbytek byl náš problém. V roce 1987 jsem se ani nepokusil vyřešit problém vlastními silami, protože jsem si nebyl jist, zda mám k dipozici kvality potřebné pro to, abych ho byl schopen úspěšně vyřešit. Jednoduše jsem nepřipustil hrát na svou ješitnost zkoušením něčeho, o čem bych si nebyl jistý, zda to zvládnou. Upřímně si myslím, že by to bylo zločinné jednání, protože v takové situaci není prostor pro metody pokus-omyl. Situace vyžadovala okamžitou akci a kompletní jistotu v pozitivní výsledek. Proto, po zvážení všeho, rozhodl jsem se apelovat na mé přátele. I nyní si myslím, že to bylo správné rozhodnutí.

I kdybych byl tehdy schopen vyřešit problém s plutoniem v sarkofágu, nepovažoval bych za přijatelné riskovat vše za účelem ukojení ješitnosti. O tomto jsem neměl žádné pochyby. Velmi dobře jsem chápal úroveň zodpovědnosti v této situaci a uvědomil si, že nemělo žádný smysl se o něco vůbec pokoušet a ztrácet tak drahocenný čas. Mimoto jsem tehdy nevěděl, jak mnoho času uplyne od mé žádosti o pomoc k její realizaci, při předpokladu, že můj kontakt s Unií civilizací byl skutečný. K mé radosti a doufám že k radosti všech, mé „konexe“ se ukázaly být reálné a nikoliv imaginární.

Ale nyní, kdy nic nehrozilo výbuchem a rozmětáním planety na roj asteroidů, a když jsem uspěl v rozložení škodlivin v atmosféře na prvotní „materiál“, rozhodl jsem se zkusit rozložit radioaktivní kontaminaci v Černobylské oblasti. Opět jsem přemýšlel – situace se nemůže zhoršit, ale může se zlepšit. Snadněji řečeno než uděláno – začátkem ledna 1990 jsem provedl potřebné působení a ...

začal čekat na výsledky.

Počátkem února najednou sovětská televize vyhlásila celodenní Černobylský „tele-thon“; Nejvyšší Sovět SSSR přiřadil Černobylské oblasti enormní prostředky – podobný druh akce nebyl od katastrofy v roce 1986 nikdy realizován. Při sbírkách byly vybrány působivé prostředky, jak od jednotlivců tak od podniků, nicméně, jak se ukázalo později, ani tyto sbírky, ani žádné jiné prostředky se nikdy do Černobylské oblasti nedostaly. Když vyhlásili tele-thon, myslel jsem si, že jsem pravděpodobně něco nevzal v úvahu a můj pokus selhal. Ale brzy se ke mně dostaly velmi zajímavé informace.

* * *

Nejdříve mne Vladimir Dmitrijevič Sergejev, který měl velmi úzké vztahy s tajnými službami, informoval, že výzkum prováděný laboratořemi KGB v postižených oblastech neukázal žádnou radiaci nad normu přirozeného úrovně radiálního pozadí. Byla to velmi zajímavá situace. Vrcholné vedení KGB díky Vladimíru Dmitrijeviči Sergejevovi o mém pokusu rozložit radioaktivní kontaminaci v Černobylu vědělo; jejich laboratoře prozkoumaly úspěšnost mé práce, a když zjistili pozitivní výsledek, tak chytře „zorganizovali“ alokaci značných částek na vyčištění oblasti a také tele-thon, vědíc velmi dobře, že vše bylo výsledkem mé práce již vyčištěno.

Zjevně se rozhodli „namastit si kapsy“ značnými sumami peněz používajíc při tom výsledky mé práce. Zadrželi informaci o mém vyčištění Černobylské oblasti aby mohli simulovat čistící aktivity, používajíc jako krytí tajnost metod jaderné dekontaminace, a aby mohli později vyhlásit, že práce byla úspěšně provedena (do dnešního dne neexistuje žádná metoda jaderné dekontaminace kromě pohřbení postižené zeminy).

Zamýšlený efekt operace byl ten, o kterém snili, naplnit si kapsy penězi, které si nijak nezasloužili. V tomto plně uspěli, ale selhali v úkolu udržet to v tajnosti. V důsledku toho se jim nepodařilo pasovat se hrdiny, kteří údajně zachránili lidstvo od radioaktivního zamoření. Než měli čas zorganizovat představení s jejich „čištěním“, informace o absenci radioaktivního zamoření se dostala se ven a obyvatelé oblasti se začali vracet zpět do svých domovů. Autority se je pokoušely zastavit, ale marně.

V únoru 1990 komentátor TV pořadu „Čas“ ječel z obrazovky: „... **jestliže Geigerův počítač neukazuje přítomnost gamma, beta a alfa záření, neznamená to, že tam není žádná jaderná kontaminace...**“ Jak „vysoce vědecká“ řeč! Ale komentátor zapomněl zmínit, že fyzikové kromě měření úrovně alfa, beta a gamma záření žádný jiný způsob detekce radioaktivního zamoření neznají!

Takže, selhali v úkolu „elegantně“ ukrást peníze za zásluhy někoho jiného (v tomto případě mé). Peníze se jim ukrást povedlo, ale nepovedlo se jim získat obraz hrdinů a namísto toho získali obraz obyčejných zlodějů. Toto byl další důsledek mé pokusu o vyčištění Černobylské oblasti od radioaktivního zamoření. Ukázal se být úspěšný, ale byl jsem výsledky své práce zároveň potěšen i zneklidněn.

* * *

Začátkem roku 1990 se stala i jiná zajímavá událost. Nebyla podobného rozsahu jako výše uvedené, byla nicméně poměrně významná. Vše začalo s jednoduchým listem. Ano, obyčejný list tropické rostliny. Někdo mi jej věnoval a řekl, ať jej dám do vody, počkám až vyraší kořeny a poté jej přemístím do květináče se zeminou. Pomyslel jsem si, proč ne a ... umístil jej do sklenice s vodou. Hlavou mi probleskla myšlenka. Co se stane, pokud list ovlivním a zvětším jeho faktor biologické efektivity z deseti procent, jež mají krytosemenné rostliny, na třicet procent, jež nemá na Zemi žádná rostlina? V té době jsem již měl vcelku kompletní porozumění povahy evoluce a procesů, které se odehrávají v živé hmotě. Proto jsem se do tohoto experimentu vcelku energicky pustil.

Ovlivnil jsem list a začal pozorovat, co z toho vzejde. List ve vodě velmi rychle zapustil kořeny, ty byly velmi bujné a já jsem jej zasadil do květináče s půdou a pokračoval ve sledování vývoje událostí. Velmi brzy se objevil další list, poté další a ještě další. Listy rostliny byly masité a měly tmavě smaragdovou barvu; jejich spodní strana byla pokryta bělavou „srstí“. V květnu rostlina rozkvetla. Neměl jsem nejmenší tušení, jak by se tato rostlina měla chovat. Přemýšlel jsem o možnosti konzultovat botanickou knihu a zjistit vše, co budu moci, ale jak se ukázalo, „knihy“ přišla ke mně. Přesněji řečeno, přišla mne navštívit žena – botanistka.

Naneštěstí si nepamatuji její jméno, ale poskytla mi neocenitelnou službu. Jako Ph.D. hned při spatření rostliny udala její latinské jméno, které si opět nepamatuji, a poté překvapeně zvolala: „Jaký zázrak – vždyť ona vám kvete, ale normálně kvete jen **jednou za pět let**, a to ještě ne vždy!“ Když jsem jí řekl, že jen před třemi měsíci nebyla tato rostlina nic než list, odmítla tomu věřit. Měl jsem nicméně časovou posloupnost fotografií – prvně list ve sklenici s vodou bez kořenů, pak list s kořeny, později list v květináči, rostlinu s masitými listy a nakonec kvetoucí rostlinu.

Kvetoucí rostlinu mohla vidět na vlastní oči. Vysvětlil jsem jí, co se odehrálo, ale nebyl jsem si jist, zda mi uvěřila. To pro mne ale nebylo důležité. Nade vše, věděl jsem osobně, že je to pravda; nepotřeboval jsem důkaz, že před třemi měsíci to byl jen list ve sklenici. Informace, které mi sdělila tato botanistka, pro mne byly velmi důležité - potvrdily úspěch mého experimentu, který byl ještě větší, než jsem předpokládal. Po mém zásahu list zakončil růstový cyklus **pěti let ve třech měsících!** Bylo to jednoduše mimořádné. Takový výsledek, praktický výsledek, mi společně s ostatními praktickými výsledky ukázal, že jsem uspěl v nalezení mimořádné „zlaté žíly“ porozumění zákonům přírody, jak živé tak neživé, a nejen, že jsem porozuměl těmto zákonům, ale také jsem našel metody aplikace tohoto poznání v praxi! Bylo to jednoduše úžasné. Vždy, když se mi podařilo uspět v něčem, o co jsem usiloval, cítil jsem nepopsatelnou radost.

* * *

Když jsem zhodnotil výsledky působení na list, dostal jsem nápad na velmi neobvyklý experiment s rostlinami. Přemýšlel jsem, co by se stalo, kdybych pokryl celé území SSSR vlivovým programem na všechny kultivované plodiny a zvýšil několikanásobně jejich produktivitu? Pomyslel jsem si tehdy, že by z toho měl užitek každý. Provedl jsem to a začal zjišťovat informace z první ruky, tj. od lidí, kteří pracovali přímo v zemědělství.

Léto 1990 bylo neobvykle deštivé a studené. Pamatuji si občasná vystoupení zemědělských vědců v televizi, většic slabou úrodu z důvodu dešťů a zimy. Připravili všechny na velmi špatnou sklizeň, která by mohla vyústit v nedostatek chleba a dalších potravin. Představuji si jejich překvapení, když se výnos roku 1990 ukázal být ... **tříkrát** větší než v nejúrodnějších letech. Bohužel toto nikdo neočekával a nebyl schopen takovou rekordní úrodu sklídit, takže z větší části zůstala ležet v polích. Ale to byl druhořadý faktor. Ukázalo se, že jediné působení na území Sovětského Svazu stačilo na více než trojnásobné zvýšení produktivity! Dokonce jsem ani v době působení neměl k dispozici skutečné fotografie území, musel jsem si v paměti vybavit geografickou mapu SSSR a představit si, co chci provést...

Ukázalo se, že začátek roku 1990 byl plný příjemných událostí. Pamatuji si, že 23. února 1990 byl pátek. V neděli 25. února byly buďto prezidentské volby, nebo volby Nejvyššího Sovětu Ruské Federace. V pátek v noci při odchodu Vladimir Sergejev utrousil pár poznámek, že v neděli jsou očekávány rozsáhlé nepokoje, a že by bylo dobré, pokud bych s tím byl schopen něco udělat. Jak jsem porozuměl z výsledku mého skenování a z analýzy volně dostupných informací, KGB připravovala na neděli 25. února velmi vážné provokace. Skrze noviny a televizi zastrašovali lidi tvrzením, že očekávají nepokoje a radili lidem zůstat přes den doma. Porozuměl jsem, že KGB trénovala agenty, jejichž úkolem bylo vyvolávat davové nepokoje skrze agitaci a podněcování. Měli příkaz střílet na vedení KGB a jiné strategické objekty zbraněmi, které za tímto účelem obdrželi. Jejich cílem bylo přinutit autority zavést stanné právo, aby mohli začít s represemi. Ve skutečnosti by úspěch této operace znamenal převzetí moci v zemi nejvyššími strukturami KGB. Rozhodl jsem

se krveprolití zabránit. Za tímto účelem jsem vytvořil něco jako vlivový „poklop“, který pokrýval celé území SSSR a jehož program byl blokovat jakoukoliv agresi a jakékoliv projevy krutosti a násilí, a ... 25. února byl všude mimořádný klid.

Jak se ukázalo později, ten den na celém území SSSR nedošlo k ani jedné krádeži, ani jednomu přepadnutí, vraždě nebo násilí! Potvrzení faktu, že KGB plánovala krvavou provokaci, se ke mně dostalo později, když jsem četl jedno vydání novin „Kommersant“. V březnu obsahovaly zprávu, že ten den, 25. února, byly poblíž Moskvy přesunuty armádní ozbrojené divize, krevní banky, polní nemocnice apod. podle předpisů válečného stavu, a také tuto neděli zůstali ve službě všichni lékaři, policisté a zaměstnanci KGB si odnesli domů střelné zbraně, soudci měli seznamy lidí k zatčení atd. Všechno toto dokazuje, že autority plánovaly krvavou provokaci a mě se ji podařilo zastavit!

Nevím, proč mi Vladimir Sergejev předal informaci o chystaných únorových nepokojích. Možná se mu vývoj událostí nelíbil a byl přesvědčen, že budu pro zastavení tohoto šílenství schopen něco udělat. Ve skutečnosti to mohlo vyústit v občanskou válku a důsledky pro zemi si bylo obtížné představit. Nebo, pravděpodobně, následoval instrukce KGB, vytvořil únik informace za účelem zjistit, zda s tím budu schopen cokoli udělat a zda svým psi-vlivem budu schopen ovlivnit všechny ty, kteří se na akci měli podílet. Je pravděpodobné, že něco pravdy je na obou variantách současně.

Několik slov o jiných událostech. Jednoho dne jsem Vladimiru Sergejevovi řekl, že Černobylská katastrofa nebyla nehodou, ale výsledkem přímého psi-působení na pracovníky jaderné elektrárny. Později mi ukázal seznam Vronského skupiny, která pracovala na vytvoření totožné situace blízko Serpuchova a požádal mne, zda bych mohl zablokovat jejich akce. S radostí jsem s tím souhlasil. Následně mne požádal, zda bych mu mohl poskytnout popis lidí z jeho seznamu. Odpověděl jsem, že pro to nevidím důvod, podtrhl jsem v seznamu jména spolupracovníků KGB a řekl mu, že pokud ho něco zajímá, měl by se zeptat jich, že já osobně nemám nejmenší chuť se toho účastnit.

Získal jsem dojem, že uvnitř KGB je několik skupin, které mají různé cíle, používají různé prostředky a bojují mezi sebou. Nemyslím si, že se v tomto mýlím... a zatímco byl červen, 1990, očekávaly mne nové zvraty osudu.

20. Život jde dál

V květnu a červnu 1990 nebyli v mém životě žádné pozoruhodné události. Přijímal jsem pacienty, potkával různé lidi a pokračoval v úvahách nad novými úkoly. Jinými slovy, vedl jsem rutinní život. Někteří lidé by asi můj život jen těžko nazvali rutinou; jiným to může připadat neuvěřitelné a vždy se najdou takoví, kteří to nazvou blouzněním šilence. Záleží to na šíři zájmu osoby, její schopnosti přijímat neobvyklé informace a nezávisle myslet. Když mluvím o svém životě jako o rutině, nepředvádím se, jen vyjadřuji podstatu toho, co jsem tehdy zažíval, bez ohledu na to, jak zvláštní to ostatním může připadat.

Pokusím se to vysvětlit. Pokaždé, když jsem narazil na nový problém týkající se lidského zdraví, byl jsem konfrontován s novým, mně neznámým úkolem. Potřeboval jsem pochopit prvotní příčinu, vyvinout strategii a taktiku pro možná řešení a najít odpovídající metody řešení tohoto problému. Čím těžší problém, tím zajímavější byl proces hledání řešení, a tím větší satisfakce, když bylo řešení úspěšně nalezeno. Velmi často jsem musel v mém chápání věci hodně zrekapitulovat, když jsem musel jak vymyslet strategii a taktiku řešení problémů v teorii, tak sledovat realizaci. A první vyvinutá strategie či taktika nevedla vždy ke konečným výsledkům. Neustále jsem pozoroval, co se dělo, když jsem použil ten či onen vliv a hodnotil účinnost mé strategie a taktiky.

Zároveň bylo velmi důležité nespést si vysněný obrázek s tím skutečným. Bylo velmi důležité získat spolehlivé informace o tom, co se ve skutečnosti v pacientově organismu pod mým vlivem dělo. Ve skutečnosti je objektivita zpětné vazby klíčem k úspěšnému řešení problému. Proto je velmi těžké přecenit důležitost získání přesných informací o probíhajících procesech namísto iluzí,

kteří „korespondují“ s vaším plánem. Nejtěžší věc ze všech je udržení objektivitu. Jistě, touha vidět, že všechno jde podle plánu a myslet si, že jste vzali všechno v úvahu, je silná! Ale je téměř nemožné vzít dopředu v úvahu vše! A jestliže nejste nestranní a objektivní v tom, co děláte, ztratíte dříve či později kontakt s realitou a začnete se „vznášet“ v iluzích. V tom není nic užitečného, ale nebezpečí je enormní! Sebeklam je smrtelně nebezpečný a nekonečně škodivý, bez ohledu na to, jak je „pěkný“ a jak „hřeje na duši“. Proč je smrtelně nebezpečný vyplývá z následujícího vyprávění.

Pouze objektivní informace o tom, co se stalo v pacientově organismu jako důsledek mého vlivu mi umožnily jak řešit zdravotní problémy konkrétního člověka, tak získat následující zvyk: neprojektovat má přání nebo myšlenky do reality, ale získávat informace o skutečném stavu věcí. Je ve skutečnosti velice jednoduché vytvořit hologram žádané situace, spatřit ho a poté cítit satisfakci, že jste viděli přesně to, co jste očekávali. Sebeklam brání vývoji a je takovému snilkovi smrtelně nebezpečný. Obzvláště když někdo tuto slabost najde a začne jí využívat a tedy snílka manipulovat. Je to velmi nebezpečné, jak pro oběť vlastních iluzí, tak pro všechny okolo něj.

Když se osoba ocitne v zajetí vlastních iluzí, může být ovlivněna jeho skutečná schopnost léčit až do bodu, kdy nikoho schopen léčit nebude. Jeho chyby mohou ovlivnit pouze jednu osobu, kterou takový nešťastný léčitel s hlavou v oblacích bude podvádět, ať už vědomě nebo ne. Důsledky jsou mnohem vážnější, jestliže se osoba s darem, ale v zajetí vlastních iluzí, pokusí něco dělat v globálním měřítku! V tomto případě na to může doplatit mnoho lidí, a nejen lidí. Na přehnané sebevědomí spojené s ignorancí a nevědomostí můžou všichni velice doplatit. V minulosti můžeme nalézt mnoho příkladů.

Málokdo například ví, že hlavním důvodem pro planetární katastrofu na Midgard-Zemi před něco více než 13000 lety byla ignorance a přehnané ambice části mágů – vládců Antlanie (Atlantidy), kteří se rozhodli ukojit svou ješitnost a ukázat svou sílu. Rozhodli se manipulovat s elementy přírody o kterých měli jen povrchní znalosti. Výsledkem jejich akcí dopadly fragmenty malého měsíce Fatta na Midgard-Zemi a nezpůsobili jen obrovská tsunami a jiná přírodní kataklyzmata, ale také vychýlili osu rotace planety o 23.5 stupně.

Všechno toto uvrhlo civilizaci Midgard-Země z kosmické úrovně na úroveň doby kamenné! Taková může být cena sebeklamu. Proto je pro osobu s darem velmi důležité naučit se získávat objektivní informace a všech reakcích na její působení.

Někdo by se mohl zeptat: jak souvisí objektivita léčitele s takovými globálními jevy?! Má to tu nejpřímější spojitost, jakkoliv to na první pohled může znít zvláště! Ve skutečnosti, princip práce osoby provádějící ovlivňování je totožný, ať už se jedná o tělo pacienta, nebo celou planetu. Důležité je, že v obou případech by měly být uskutečněny následující akce v následujícím pořadí:

1. **Skenování** (získávání informací) o objektu, který bude cílem působení.
2. **Analýza** získaných informací.
3. **Vytvoření** strategie a taktiky k řešení problému na základě mnohostrané analýzy.
4. **Výběr** vlastností a kvalit potřebných pro realizaci vybrané strategie a taktiky.
5. **Ověření** vlastnictví nutného potenciálu pro realizaci úkolu podle zvolené strategie a taktiky.

Není žádné důležitosti, jaký druh problému má být řešen! Každý vliv musí být založen na těchto pěti pravidlech, ať je to působení na osobu nebo ovlivňování sil přírody – každý jeden z výše uvedených kroků je rozhodující. Jestliže se byt' i jen jeden z nich rozejde s realitou, výsledek bude předem odsouzen k naprostému fiasku, i když čtyři ostatní budou provedeny korektně! Těchto pět kroků je **stejně** důležitosti. Jinými slovy, ani jeden z nich není důležitější, než jiný, a sám o sobě nerozhoduje o konečném výsledku. Jen pokud je těchto pět požadavků vykonáno svědomitě a v nejvyšší kvalitě, je zde možnost získat působením pozitivní výsledek. To je důvod, proč je velmi důležité naučit se dělat všechno správně při práci s jednou osobou. Ve skutečnosti je přístup jeden a ten samý, ať už někoho ovlivňujete za účelem navrácení zdraví, nebo když působíte na celou planetu, jako to bylo v případě ozónové vrstvy Midgard-Země. V obou případech je podmínkou úspěchu maximální objektivita a nestrannost.

Po vypilování vaší strategie a taktiky při práci s lidskou bytostí do nejmenších detailů dostanete k dispozici účinný nástroj pro práci s většími úkoly. Práce s živou osobu dává nenahraditelnou zkušenost pro práci se všemi ostatními možnými problémy a úkoly, které očekávají hledajícího člověka na jeho cestě. Bez této zkušenosti – zkušenosti s účinnou prací s lidmi – je jednoduše nemožné dělat další věci. Jestliže se nadaná ale nevědomá osoba pokusí řešit nějaký globální problém, bez práce striktně podle pěti pravidel v praxi, on (nebo ona) bude odsouzena k neúspěchu.

Bohužel, většina nadaných lidí dokonce ani vůbec nepřemýšlí nad povahou jejich talentu. Přínejmenším, nikdy jsem osobně nepotkal nikoho, kdo by přemýšlel, jak dovést svůj talent k dokonalosti, dostat ho na kvalitativně novou úroveň. Téměř všichni z nich používali svůj talent bez nejmenší představy, co to vlastně je. Výsledkem toho se většina z nich ocitla v zajetí svých iluzí ohledně toho, co se děje, když používají svůj vliv.

Nejrozšířenější chyba lidí s darem je, že téměř nikdy neporozumí prvotní příčině problému. Mnoho léčitelů například určuje přítomnost zdravotních problémů podle přítomnosti děr v bio-poli člověka neboli tzv. „auře“. Pokud je tam "díra" nebo "pahorek", existuje problém! Je jen nutné vyplnit „díru“ nebo srovnat „pahorek“ a problém je vyřešen! Je pravdou, že když touto metodou vrátíte systém do harmonického stavu, osoba se bude cítit lépe. Ale bude to trvat jen chvíli, načež se systém vrátí do předchozího stavu, tj. nemoci. Problém je, že deformace bio-pole neboli „aury“ je jen důsledek, nikoliv příčina! Dokud je prvotní příčina přítomna, tyto oblasti deformace se budou objevovat znovu a znovu nezávisle na tom, kolik času a energie věnujete jejich „narovnávání“.

Je to jako díra v lodi. Jestliže díru neodstraní, bude dovnitř stále proudit voda, nezávisle na tom, jak dlouho ji budete pumpovat ven! Navíc, proudící voda bude díru zvětšovat. A jestliže se pumpa rozbije, nebo si se zvětšujícím se množstvím vody neporadí, loď se nakonec potopí. Jediné řešení tohoto problému je záplatování díry a teprve poté bude mít smysl pumpovat vodu ven! V případě zdraví člověka je nutné definovat prvotní příčinu nemoci (příčina „díry“). Jediná cesta, jak organismus („loď“) zachránit před potopením, je odstranit prvotní příčinu („díru“). Ale, jak jsem již zmínil, většina lidí, kteří mají dar, nebo si myslí, že ho mají, si není tohoto mechanismu vědoma a konvenční medicína tak dostává do rukou všechny trumfy. Nedostatek znalostí lidí s přírodním darem podporuje takový druh veřejného mínění, jaký je pro lékařskou profesi velmi příznivý. Mám s tímto mnoho zkušeností. Zde je jedna z nich.

Jeden den v dubnu nebo květnu 1990 za mnou Vladimir Dmitrijevič Sergejev přišel dříve než obvykle a požádal mne o pomoc pro svého šéfa, který se dosklouva zkroutil při vystupování z auta v důsledku radikulitidy a nyní se nemohl narovnat. Již jsem dokončil práci s vlastními pacienty a souhlasil jsem. Šli jsme do auta a o nějaký čas později jsme přijeli a šli do příjímací místnosti jeho šéfa, Edwarda Sagadajeva, který byl tehdy šéfredaktorem zpravodajství a dokumentárních filmů televize SSSR. Vyšel ven a setkali jsem se. Vladimir Sergejev mu vysvětlil, proč mne přivedl, ale Sagadajev mávl rukou, jako by se v této věci vzdal, a řekl: *"Tohle na mne nefunguje. Pojd'me si dát kapku koňaku na oslavu našeho seznámení. Džuna* se s tím mnohokrát snažila něco udělat, ale nic nezmohla."* Nevysvětloval jsem mu nic, poděkoval za nabídku koňaku ale odmítl se slovy, že alkohol nepiji a nikdy jsem nepil. Edward Sagadajev odmítnutím uražen nebyl a já jsem začal pracovat na tom, proč jsem přišel. Požádal jsem ho, ať si sundá sako a začal s působením. Ukázalo se, že byl na můj vliv velmi vnímavý. Změkčil jsem jeho obratle, dotýkajíc se jich mými prsty a začal rozpouštět solné usazeniny.

V několika minutách Edward Sagadajev cítil teplo proudící podél jeho páteře a na jeho košili se objevili velké solné skvrny. O pár minut později a mohl se předklánět bez pocitu bolesti nebo jakýchkoli nepříjemných pocitů. Byl dokonce schopen dotknout se špičkami prstů podlahy, což podle něj nebyl schopen udělat dlouhou dobu. Že se to vše stalo během několika minut ho velmi překvapilo. Nic podobného nečekal. Podle jeho pojetí byla Džuna léčitel číslo jedna v celém Sovětském Svazu a zde neznámý muž dělal něco, co se jí nikdy nepovedlo. Všichni v Sovětském Svazu, a ne pouze tam, jak jsem zjistil později, měli hluboce zakořeněný falešný názor, že pokud

*Eugeniya Davitashvili – velmi známá léčitelka v 80. letech v SSSR Říká se o ní, že léčila Brežněva.

něco děláte dobře nebo velmi dobře, pak o vás nutně musí psát noviny, musíte být ukazován v televizi a musí o vás mluvit rozhlas. Pokud se nic podobného neděje, znamená to, že lžete. Z nějakého důvodu lidé zvažují, že hromadné sdělovací prostředky budou široce informovat o úspěších jedné nebo druhé osoby. Pokud o vás v hromadných sdělovacích prostředcích nic není, pak nejste schopni dělat to, co deklarujete. Bylo vždy zábavné sledovat výrazy úžasu, když byl lidem dokázán opak.

V Sovětském Svazu panovalo o mé práci a jejích výsledcích informační embargo, ačkoliv v nejvyšších patrech mocenské pyramidy věděli velmi dobře, co mohu dělat a co jsem již udělal. Zarhnovalo to jak mé úspěchy s léčením lidí, tak řešení problému s ozónovou vrstvou a vyčištění radioaktivní kontaminace Černobylské oblasti. Věděli, ale nijak nespěchali o tom informovat veřejnost.

Nejprve, jen málo lidí vědělo, co jsem již udělal, a ti nespěchali podělit se o to s ostatními. A zadruhé, oficiální uznání výsledků mé práce by přineslo mnoho nežádoucích důsledků, jak pro ty u moci, tak pro vědecké funkcionáře, protože by bylo nezbytné zrevidovat velmi mnoho věcí a oni již věděli, že bylo nemožné kontrolovat mne proti mé vůli. Ale, netrápilo mne to. Jistě, těšilo by mne, kdyby se lidé dozvěděli, v čem jsem uspěl. Ale kvůli kompletnímu tichu o mé práci jsem netrpěl. Ve skutečnosti, nedělal jsem to za účelem objevit se ve zprávách nebo v televizi. Dělal jsem to, protože si tak žádala má duše a protože pro mne bylo zajímavé řešit ten nebo onen problém. Mou odměnou byl vždy fakt, že jsem uspěl v řešení zdánlivě neřešitelného. A když jsem uspěl, má duše se naplnila štěstím a radovala se, ne protože jsem byl „nejlepší“, ale protože jsem uspěl v rozluštění další hádanky přírody a našel další „klíč“ k jejím tajemstvím.

To je pro skutečného vědce, za jakého se považuji, ta největší odměna, a vše ostatní je pozlátka. Jeho přítomnost nebo absence neovlivňuje můj přístup k životu; přijímám oboje s klidnou duší. Nejdůležitější vždy je, co člověka k určitým věcem motivuje. Mezi mými motivy nebylo nikdy místo na ješitnost nebo pýchu. Jestliže jste doopravdy schopni něco uskutečnit, vše toto je nepotřebné a jen to vaši práci ohrožuje...

Má pozice neznamena, že názory jiných lidí, jejich zkušenosti a chápání pro mne nic neznamena. Vždy jsem respektoval a stále respektuji názory a koncepty jiných. Jen jsem vždy zastával a stále zastávám názor, že pokud člověk vysloví nějaké stanovisko, měl by ho něčím podepřít, obzvláště pokud tímto stanoviskem oponuje jinému. Je nesmírně důležité mít v takovém případě pro vaše stanovisko zázemí a umět ho podepřít. Jestliže osoba nevysvětluje nebo jednoduše deklaruje, že je to „tak“, jednoduše protože je to „tak“ nebo jí o tom není dovoleno hovořit, nebo že by tomu ostatní nebyli schopni porozumět apod., je to pro mne signál, že daná osoba nemá skutečný vlastní názor, ale jen se předvádí. Jistě, můžou nastat situace, kdy z toho či onoho důvodu osoba o něčem nesmí mluvit, ale v takovém případě by o tom neměla vůbec začínat konverzaci. Ve většině případů nicméně neochota vysvětlit své pozice skrývá... absenci jejich jakékoliv opory.

Velmi často lidé, kteří mají ten či onen talent, vcelku nerozumějí jeho podstatě a užívají jej naslepo, z důvodu čehož využívají jen nevýznamnou část své kapacity. Často používání talentu naslepo vyústí v jeho ztrátu, nebo přeměnu v jeho přesný protiklad. Často si lidé také jen myslí, že mají dar a sugerují tuto myšlenku sobě i ostatním, a absence důkazu jeho projevu je vysvětlována jako „intričky“ Temných Sil, které jim neustále „házejí klacky pod nohy“.

Samozřejmě, Temné Síly existují a jestliže člověk zasáhne do jejich plánu, nepřihlížejí nečinně a aktivně proti němu zasáhnou, ale to neovlivní projevy samotného daru, pokud opravdu existuje. Mohl bych nyní dát několik příkladů a jmen, které by potvrdily má slova, ale neudělám to – nehodlám nikoho „lynčovat“, i když by si to někteří zasloužili.

Mým cílem není někoho demaskovat, ale objasnit mé porozumění věcem, které se mi staly. Každý čtenář si může z toho, co si přečetl, udělat vlastní názory. Ty můžou být správné nebo ne tak správné, ale každý by měl hluboce cítit a rozumět myslí, srdcem a duší, kde leží pravda, nebo alespoň kterým směrem ji hledat.

Příliš často byly lidem vnuceny koncepty a názory, které nebyly nikdy vysvětleny. Mým cílem není problém zamlžit, ale chtěl bych ostatním ukázat své vlastní pozice, mé porozumění událostem,

které se mi staly a které se kolem mne staly, s jedním cílem – pravděpodobně můžu pomoci ostatním porozumět, v pochopení čeho jsem uspěl, a udělat to skrze osvícení věděním, namísto bušení mrtvých myšlenek do hlav čtenáře...

Chtěl bych se vrátit k vysvětlení mého přístupu k názorům ostatních lidí. Jestliže je člověk schopen svá tvrzení podepřít, pak má právo šířit svá tvrzení mezi ostatní i když jsou nesprávná, dokud mu někdo nedokáže, že se mýlí. Jestliže je člověku dokázáno, že jeho názory byly založeny na chybných vývodech nebo přesvědčeních, měl by své názory změnit, nebo najít vhodnější vysvětlení. Jinak nemá právo šířit svá tvrzení mezi ostatní. Samozřejmě, toto je mé chápání věci – někdo může mé názory akceptovat, jiný nemusí!

Já se však nesnažím vnutit své pohledy všem. Jednoduše objasňuji své pohledy na věci a každý má právo je přijmout nebo odmítnout! Nechám čtenáři právo rozhodnout se, jaký pohled na věci, o kterých píše, je mu (jí) bližší a budu mezitím pokračovat ve svém vyprávění...